

Dr. Martin Luther King Ml. napisao je iz zatvorske ćelije: "nepravda na bilo kojem mjestu prijetnja je pravdi posvuda." Bilo da se dijete pobaci u Birminghamu u američkoj državi Alabami, ili pak u Birminghamu u Engleskoj, taj je pobačaj napad na ono što je moj ujak Martin nazivao "dragom zajednicom".

Moj ujak Martin je imao 'san'. 'Sanjao je' kako ćemo živjeti ono što je samo po sebi očividno – da su svi ljudi stvoreni jednaki. Pozvao je Ameriku neka prizna svoje zablude i odvrti se od njih.

Danas, ja pozivam sve nas, ma kojoj nacionalnosti, rasi, ili religiji pripadali, da priznamo svoje pogriješke i odvratimo se od njih. Vjerujem da je nijekanje prava na život najveća nepravda s kojom smo suočeni u današnjem svijetu. Ne postoji samilost kod ubijanja. (Ne može se ubijati iz samilosti). Nema pravde u isključivanju čovjeka z ljudskoga roda.

Pitam vas samo: kako taj **san** može zaživjeti — san o jednakosti za sve — ako ubijamo vlastitu djecu? Kako san može zaživjeti, ako drugima uskraćujemo temeljno ljudsko dostojanstvo i poštovanje? Kako san može zaživjeti, ako se ne zauzmemo za njih?

NAUČIO SAM...

(Napisao Andy Rooney, čovjek koji ima dar reći toliko puno sa tako malo riječi.)

Naučio sam. Koliko god život od tebe traži ozbiljnost, svatko treba prijatelja s kojim se može glupirati.

Naučio sam. Ponekad je osobu dovoljno uzeti za ruku i razumjeti je srcem.

Naučio sam. Obične šetnje s ocem u ljetnim večerima po kvartu kada sam bio dijete čuda su učinile za mene odraslog.

Naučio sam. Život je poput role toaletnog papira; što se više blizi kraju, brže se troši.

Naučio sam. Dobro da nam Bog ne daje sve što tražimo.

Naučio sam. Male svakodnevne stvari čine život tako izvanrednim.

Naučio sam. Ispod svačije tvrde ljušture je netko kome treba poštovanje i ljubav.

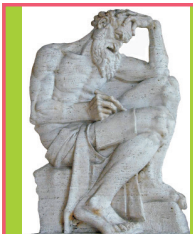
Naučio sam. Ignoriranje činjenica ne mijenja ih.

Naučio sam. Kada se želiš s nekim izjednačavati, samo mu dozvoljavaš da te nastavlja ranjavati.

Naučio sam. Ljubav, ne vrijeme, liječi sve rane.

"SVETO IME" možete pratiti i na franjevačkoj web-stranici
www.svetifrane.org

Izdaje: ŽUPNI URED RISIKA, 51516 Vrbnik; e-mail: nikola.radic@ri.t-com.hr

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

XV NEDJ. KROZ GOD. - 11.VII.2010.

Broj: 18(162)

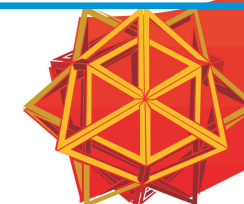

**Koji je bio bližnji onomu
što je upao među razbojnike?**

.....?.....

IDI, PA I TI ČINI TAKO!

Današnje evanđelje
Lk 10, 25-37

Priča o milosrdnom Samarijancu mora imati svoj operativni epilog ili nema smisla. Isusova je poruka jasna, nedvosmislena: "Idi, pa i ti čini tako!"

Isus nije slučajno smjestio događaj priče na putu iz Jeruzalema u Jerihon, jer su se baš tu događala ovakva razbojstva. Drugim riječima, taj put je bio 'opasan'. Ne samo za onoga koji je već stradao, nego i za onoga koji je naišao i "gubeći vrijeme" sa nastradalim sam sebe izlagao još većoj opasnosti. Zato neki nisu htjeli "gubiti vrijeme". Bilo je stvarno opasno...

Uvijek je opasno zauzimati se za one koji su najugroženiji, najnemoćniji... Jer upravo na takvima neki drugi grade svoj 'bolji', 'ugodniji', 'napredniji', 'moderniji'... život. Ispriječiti im se braneći njihove žrtve, opasno je. To košta. Zato nalazimo opravdanja koliko god nam treba samo da ne bismo morali "i mi činiti tako". Zapravo se radije svrstavamo među "razbojнике" nego uz Samarijanca.

Rijetko je to tako jasno vidljivo kao na pitanju abortusa. Kolike su se matere i svekrve na taj način jasno "svrstale": "Ne moj biti luda kao što sam ja bila."... "Ja ti ga neću čuvati".... Koliki očevi, majke, prijateljice,...

Potaknuti ovom Isusovom pričom danas svraćamo svoj pogled prema najugroženijima u današnjem svijetu, prema nerođenoj djeci, koja stalno upadaju među razbojнике. Koliko li razbojnika na njih vreba ne bojeći se nikoga jer se ovi apsolutno ne mogu braniti? Jedino ih mogu braniti suvremeni Samarijanci.

Jedna takva je

Dr. ALVEDA KING, nećakinja Martina Luthera Kinga MI.

Alveda King je političarka i javni radnik u SAD. Slijedeći ideje svoga pok. ujaka M. L. Kinga, američke legende u borbi za ljudska prava, Alveda je danas istaknuti borac za ljudska prava i kao takva aktivistica je američkog pokreta "Pro Life" (Za život).

Ona je 22. lipnja 2010. održala govor na sastanku Radne skupine o ljudskome dostojanstvu u Europskom parlamentu u Bruxellesu. Pročitajte njene misli o ulozi pokreta za ljudska prava i zaštitu života, kojima se ona najviše bavi.

Internetski portal "Europe for Christ" (Europa za Krista) donio je njezin govor koji ovdje prenosimo.

Gdje je danas "san" Martina Luthera Kinga?

Poruka koju donosim dolazi iz moga srca, iz ljubavi prema životu i obitelji, kao i iz naslijeđena osjećaja dužnosti braniti one najranjivije u društvu.

Moj današnji nagovor, kao i moj rad na području zagovaranja ljudskih prava, temelje se na sljedeće tri nadasve jednostavne istine:

- da je svako ljudsko biće vrijedno poštovanja već samom činjenicom što je čovjek;

- da nikada ničiji život ne može postati manje ljudski ili više ljudski; te

- da svaki ljudski život započinje svojim fizičkim početkom.

Na temelju navedenih postavki, svako ljudsko biće, bilo ono rođeno ili nerođeno, posjeduje prava što ih društvo treba uvažavati, a zakon štiti.

Pokajanje je prvi korak ka spasenju duše; ono je ujedno i prvi korak u promjeni kulture. To mogu posvjedočiti jer sam tijekom života promatrala kako se mijenjaju moja kultura i moja Amerika.

Toliko se krvoprolića i nesreća dogodilo jer su neki ljudi u Sjedinjenim Američkim Državama smatrali kako Amerikanci afričkoga podrijetla nisu vrijedni poštovanja. Na nas su pljuvali, tukli nas i linčovali. Ubijali su nas, jer su smatrali da nismo potpuni ljudi. Upravo je tako i sa životima nerođene djece – koju danas linčuju u utrobama njihovih majki.

No, rasizam nije pogodio samo Amerikance afričkog podrijetla već je naškodio i savjestima tlačiteljâ. Ljudi su mislili da će laži rasistâ njihove živote učiniti udobnijima, ugodnijima te su im povjerovali. Postali su ovisni o tim lažima. I tako su povjerovali u nešto za što su u srcu znali da nije istinito. To isto danas vrijedi za laži zagovornikâ pobačaja.

Danas su nerođena djeca ono što su nekoć bili crnci – što ih se dalje drži od očiju i od misli, to nas manje podsjećaju na nepravde koje činimo. Problem zagovornikâ pobačaja i njihovih podupiratelja u tom je smislu isti kao i onaj rasistâ i segregacionistâ: to je 'stvarnost'. Nerođena djeca ne će nestati. Zato se industrija pobačaja trudi da naprije zaniječe ljudskost onima koje iskorištava i diskriminira.

No, što ako više ne budemo mogli opravdavati ono što smo činili svih ovih godina? – kao što je to bio slučaj s ravnateljicom jedne klinike za pobačaje u Teksasu, koja je nedavno dala ostavku nakon što je gledala ultrazvučni snimak djeteta pri čijem je pobačaju pomagala. Što ako istina postane toliko jasna i neupitna te društvo dalje neće moći biti ravnodušno, niti će moći sudjelovati u toj golemoj laži? No, tada ćemo morati učiniti nešto čemu se naša narav protivi – poniziti se, priznati kako smo pogriješili i promijeniti se.

To je moja zemlja zapravo i učinila, zahvaljujući pokretu za ljudska prava. Amerika se promijenila jer su Amerikancima dotaknuta srca – srca za koja Biblija veli da je u njih upisan Božji zakon. Možemo pokušati ušutkati savjest; indoktrinirati ili pak umrtviti um da više ne budemo htjeli ili pak mogli razmišljati, no svakome je od nas dan osjećaj za razlikovanje dobra od zla. Upravo je ta moralna svijest promijenila američku kulturu s obzirom na pitanje rasizma.

Vjerujem kako ta ista moralna svijest može promijeniti bilo koju kulturu s obzirom na pitanje pobačaja. To se neće dogoditi preko noći, ali se na neki način već događa.

U svojim srcima mi to znamo. Makar smo previše dugo gledali u drugom pravcu. Nismo se htjeli miješati. Uvjerili smo sami sebe da se ljudi nikada ne će promijeniti kada je u pitanju pobačaj. Ovdje sam kako bih vam rekla da to nije istina. Vidjela sam promjenu, u sebi, u drugima, i u mome narodu. Ono što se dogodilo s robovlasništvom i rasizmom, sada se događa s pobačajem. Oni koji su na vlasti i koji se mogu glasno i jasno zauzimati za progonjene trebaju to činiti; jer mi jesmo čuvari svoje braće, i ono što se događa našem bratu, događa se i nama.